

INTERVIEW

In gesprek met Asha Dijkstra, geadopteerd uit India en schrijfster van het boek 'Een verboden dochter uit India'

Op een zonnige dag, begin juli, begin ik in het boek van Asha Dijkstra te lezen. Ik ben meteen 'gepakt' door wat ze te vertellen heeft. Met tegenzin stop ik met lezen omdat mijn leven ook verderloopt en er dingen moeten gebeuren. Maar ik kaart al thema's uit het boek aan bij mijn partner en er ontstaat een boeiend gesprek. De thema's uit Asha's boek zetten aan tot nadenken: adoptie uiteraard, maar ook gendergelijkheid (of eerder on-gelijkheid), cultuurverschillen, familie, afscheid en veel verdriet.

De volgende dag verdiep ik me verder in het boek. Met emotie lees ik over het zoeken, vinden en de verliezen van Asha. Met verbazing lees ik over 'sekseselectieve abortus' in India. Wie dacht dat dit enkel in China bestond (ik dus), heeft het mis, ook al zijn de redenen verschillend. Daar komen de culturele en maatschappelijke visies om de hoek loeren. Het boek leest als een trein en al snel lees ik het uit. Ik blijf achter met een resem bedenkingen, gedachten, vragen en veel goesting om eens met Asha te mogen spreken.

Het boek heeft me geraakt. Als adoptiemoeder, als vrouw en als mens. Asha laat diep in haar ziel kijken en ik ben haar hier erg dankbaar om. Asha heeft getracht om haar eigen verhaal te verweven in de bredere context van de Indiase, maar ook Westerse samenleving. Dit doet ze door thema's aan te kaarten die een rode draad vormen in haar leven. Ik denk dan aan de positie van de vrouw in de samenleving en hoe het gegeven 'vrouw' te zijn haar verdere leven heeft bepaald, maar ook het kwetsbare zoeken naar haar eigen identiteit. Hoe vind je jezelf als Nederlandse, in India geboren en geadopteerd door een liefdevol ouderpaar, maar met een groot gezin aan de andere kant van de wereld? Asha is erin geslaagd om haar levensverhaal te plaatsen in een breder perspectief, met goed gedocumenteerde informatie.

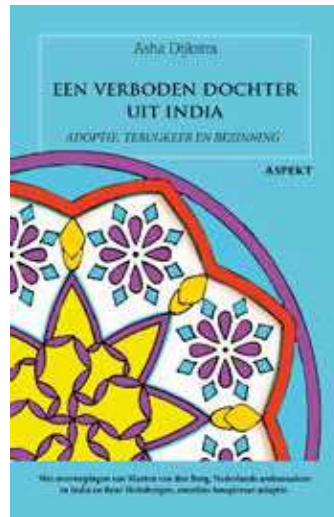
Op een druilerige dag begin augustus mag ik Asha online ontmoeten voor een gesprek over haar boek. Na een korte kennismaking en voorstelling van onze Belgische Vereniging

voor Adoptiekind en -Gezin, oftewel VAG, duiken we in de intense thema's van haar boek.

Jarenlang denkt Asha dat ze een wees is en geen familie meer heeft in India. Ze construeert haar eigen verhaal rond de beelden, gezien op de televisie. Vaak als India in het nieuws is, gaat het om schrijnende armoede, overstromingen of aardbevingen, waarbij altijd veel mensen overlijden. In de jaren '80 was er nog geen internet en Asha moest het doen met deze beelden. Daarbij werd door de Nederlandse 'Stichting Bemiddeling Adoptie' (SBA) de doelstelling gehanteerd, dat kinderen slechts geadopteerd werden als zij wees waren.

Haar verhaal blijkt toch anders als haar dossier gevonden wordt. Ze is dan 14 jaar en verwacht niet meer dat er nog familie gevonden wordt, ook al heeft ze altijd wel gevoeld dat ze er waren. *"Delhi is een wereldstad, daar moet toch iets van familie zijn. Een zus, een neef, een tante of misschien een moeder?"*

Uit haar dossier blijkt dat Asha nog een familie heeft. Allemaal wonen zij in Delhi als gezin samen. Zij heeft twee ouders, twee zussen en een broer. Zij is de enige uit het gezin die is afgestaan. Ze is enorm blij maar tegelijk is het ook een shock. Ze werd namelijk afgestaan omdat ze een meisje is en niet vanwege armoede. Bij de ontdekking dat ze niet uit armoede werd afgestaan, maar dat het genderissue de grootste rol heeft gespeeld, gaat Asha zich verdiepen in wat het betekent om als vrouw geboren te worden in India. Het blijkt al decennialang een hardnekkig maatschappelijk probleem te zijn: men wil geen meisjes want ze kosten geld (door de bruidsschat), vrouwen genieten niet van dezelfde rechten als mannen en worden vaak mishandeld. Er wordt aan 'sekseselectieve abortus' gedaan en in het geval van Asha werd ze afgestaan. En dat enkel omdat ze een meisje is. Asha heeft hier onderzoek naar gedaan: wat zeggen wetenschap, journalistiek en de praktijk? En daarin heeft ze haar eigen verhaal verweven.



"Ik kaart dit aan omdat het een groot probleem is in de wereld. De gelijkwaardigheid is niet overal hetzelfde. Zelfs in Nederland hebben we nog een lange weg te gaan, denk ik wel eens. In India ook, maar op een andere manier.

Ik ben opgegroeid in Nederland en geboren in India en dat speelt een cruciale rol in mijn leven. In alles wat ik doe als vrouw, en als vrouw uit India heeft dat een grote impact, maar ook op mijn leven in Nederland heeft dit veel invloed. Niet als slachtoffer, maar als wie ik ben en hoe ik door het leven ga. Afstand en adoptie hebben mij gevormd in alles wat ik doe, voel en denk.

Dat je als vrouw niet kan blijven, dat is best wel een shock, en dat ik anders misschien geaborteerd was. Ik had dan niet eens mijn verhaal kunnen delen met jullie. Ik blijf dat enorm heftig vinden en kan daar ook diep verdriet van ervaren. Het tast mijn bestaansrecht aan. Daarbij had ik nog meer zussen en broers kunnen hebben. Mijn moeder heeft helaas abortussen moeten ondergaan. Had ik geluk? Wat is geluk?

Misschien geniet ik daarom zo ontzettend van kleine momenten met dierbaren in de zon, van mooie muziek of gewoon in stilte alleen. Ik vind het heftig met deze gegevens om te gaan. Mijn Indiase moeder heeft veel pijn ondergaan. Ze is ontzettend sterk geweest om in mijn geval niet nog eens een abortus te moeten ondergaan. Ze kon het dit keer tegenhouden. Maar niet weten waar je kind is in de wereld. Je kind niet zien opgroeien. Je kind niet kunnen knuffelen. Is dat niet vreselijk? Elke dag je moeten afvragen of je kind nog leeft, ergens op deze aardbol? En andersom: Niet weten of je moeder nog leeft. Niet kunnen opgroeien in de cultuur waar je vandaan komt. Je 'moeten' aanpassen aan je 'nieuwe' wereld waar 'echt alles anders is. Ik moet nog steeds wennen aan koude temperaturen, flauw eten en weinig kleur. En niet bij je moeder kunnen opgroeien in de cultuur waar je vandaan komt.

Helaas ben ik niet de enige die dit doormaakt. Daarom wilde ik het thema afstand en adoptie in breed perspectief graag aankaarten. Daarbij wil ik graag bijdragen aan een stukje bewustwording van thema's die daar zeer nauw aan verbonden zijn. Denk aan: kansongelijkheid, genderverschillen, racisme en de klassenverschillen."

Het boek van Asha wordt gepuncteerd door zorgvuldig gekozen zinnen uit songteksten van Steve Hogarth van de Engelse rockband Marillion en dagboekfragmenten met Asha's belevingen en bedenkingen over wat haar overkomt. Af en toe wordt de lezer ook verrast door een fijngevoelig gedicht. Ik vraag naar de rol van muziek en schrijven in haar leven.

Het blijkt dat Marillion al sinds haar 16^e een constante is in Asha's leven. Alles begon met een cassettebandje, al snel volgt een concert, meerdere concerten, een spontaan praatje en uiteindelijk een fijne relatie met de bandleden, waarbij de band ook Asha's stichting 'Aara foundation' heeft gesteund.

"Ik wilde elk hoofdstuk met een songtekst van Marillion beginnen. Dat is een band die ik al heel lang volg. Het is niet zomaar een band, maar een band die heel veel voor mij betekent. Ik ken ze al jaren persoonlijk. Ze reizen mee waar ik ook ben in de wereld. Deze muziek staat boven de muziek voor mij. Hun muziek zit diep in mijn ziel zonder dat ik ernaar hoeft te luisteren. En gedichten schrijf ik eigenlijk ook al sinds mijn 15-16 jaar; nu heb ik al jaren niets meer geschreven.

Het komt zoals het komt, spontaan. Soms heb ik gedichten tijdens het verdriet geschreven, soms daarna, soms ook later bijgeschaafd. Soms schrok ik er bijna van, zo intens reflecteerde mijn gevoel op papier. Maar het is wie ik ben en het hielp mij bewust te zijn van mijn lichaam en geest. Ik heb geleerd dat ik die niet afzonderlijk kan zien. En dat kwetsbaarheid mij kracht geeft. Tranen van verdriet om verder te kunnen. Soms ook verdriet van diepe pijn, teleurstelling of gewoon van mijn verleden, het afgesneden zijn van mijn cultuur, mijn familie en mijn diepe oorsprong. En soms zijn er daarbij ook tranen van geluk of tegelijkertijd van verdriet en blijdschap. De balans die ik nu vind: twee werelden in één. Ik zie niet eens meer of ik masala kruiden door de aardappeltjes doe (gelukkig houdt mijn vriend veel van Indiaas eten) of Indiase sieraden draag. Vaak is het een combinatie van beide landen die ik in mijn lichaam en geest draag. Het maakt me rijk dat ik mag voelen wie ik ben en wil zijn.

Ik heb 11 jaar over mijn boek gedaan, juist omdat ik het niet als werk wilde zien, maar als mijn eigen verhaal. Ik wilde de tijd en de ruimte voelen en hebben om erover te praten, om het uit te durven geven. Ik wilde het ook zo puur en zo eerlijk mogelijk



1 Op pagina 31 wordt een beschrijving gegeven van 'Aara Foundation'

doen, zoals het goed voelt voor mij. Daarom heb ik er ook de tijd voor genomen.

Ik heb heel veel meegemaakt zoals je leest en ik ben niet iemand die dat allemaal zo even opschrijft. Daarnaast heb ik een intensieve baan en doe veel andere leuke dingen. In de periodes van veel verlies en rouw heb ik veel geschreven, maar ik heb ook een lange periode niets geschreven. Ik wist vanaf dag 1 dat ik ging schrijven, dat het boek ooit zou uitkomen. Als ik écht iets heel graag wil en ik heb er invloed op en kan regie en verantwoordelijkheid nemen, dan kan ik het proberen. Maar wel op mijn manier en op mijn eigen tijd. Het schrijven heb ik daarom altijd fijn gevonden. Soms stroomden de tranen over mijn wangen. Soms van pijn, soms omdat ik erg moest lachen. Of van beiden gevoelens tegelijkertijd. Ook dat mocht er zijn

Ik zou zeggen: "Kijk en luister naar je hart en doe wat goed voelt in je leven."

Ondanks de intense thema's, leest het boek heel vlot. Asha heeft goed nagedacht over de opbouw van het boek zodat de lezer, die haar verhaal niet kent, de rode draad niet kwijtspeelt en het vlot leesbaar blijft. Ze heeft hier tijd, rust en bezinning voor genomen. Bij mijn vraag hoe het voelt als je verhaal de wereld wordt ingestuurd, antwoordt Asha gedreven:



"Dit is gewoon mijn verhaal. Iedereen heeft een verhaal in zijn leven. Ik vind het belangrijk dat mijn verhaal de wereld ingaat om een beter beeld te krijgen over het thema adoptie, vanuit allerlei hoeken belicht: vanuit de adoptieouders, de biologische ouders, vanuit de geadopteerde. Het is mijn verhaal; ik schrijf mijn mening daarover. Iedereen mag daar anders over denken. Ik gebruik mijn eigen terminologie over adoptie. Dat was mijn doel, om vanuit mijn eigen leefwereld die aspecten te benoemen. Als je bijvoorbeeld naar een hulpverlener gaat, een huisarts bezoekt of naar de gemeente gaat voor bijvoorbeeld de verlenging van je paspoort; er wordt altijd naar je achtergrond gevraagd. De manier waarop informatie wordt gevraagd is niet altijd discreet of empathisch. Je wordt geconfronteerd met je verleden waar je veelal weinig tot niets over weet. Als mensen en professionals meer inzicht zouden hebben in adoptie, afstand en alles wat erbij komt kijken, zouden mensen misschien minder snel schrikken, minder snel oordelen en meer empathie kunnen opbrengen. Ik hoop met mijn verhaal een stukje te kunnen bijdragen aan dit inzicht en aan de beleving als mens daarin.

En dan de gendergelijkheid waar we het over hebben gehad, omdat ik zelf geadopteerd ben als meisje. En het stuk racisme, opgroeien met een andere kleur, diversiteit en inclusie. Het zijn allemaal thema's waar we in Nederland, ook in het onderwijs, mee bezig zijn. Ik heb nagedacht over hoe ik deze thema's kon verweven in mijn boek, omdat ze een belangrijke rol spelen in afstand en adoptie. Ik generaliseer liever niet. Ik hoop dat mensen er iets uithalen en dat ik zo mijn steentje kan bijdragen aan het debat over adoptie."

Asha haalt veel bronnen aan in haar boek om haar situatie en belevingen te kaderen; deze staan opgelijst aan het einde

van haar boek. Er is veel literatuur over allerlei thematieken die haar eigen verhaal kleuren. Naargelang waar je naar op zoek bent, kan je er iets uithalen en erover lezen. Asha zocht deze literatuur voor zichzelf op, omdat ze wilde weten en kunnen staven waar die gevoelens vandaan kwamen. Het gaf ergens een soort rust om deze gevoelens te kunnen valideren aan de hand van wetenschap en praktijk. Ze hoopt door haar boek met de zorgvuldige documentering bij te dragen aan het maatschappelijke vraagstuk dat afstand en adoptie vormt. Ze wenst dat de brede hulpverlening dankzij die kennis niet hoeft te schrikken van 'het geadopteerd zijn', maar die kennis integreert om met meer empathie om te gaan met geadopteerden.

Asha maakt bij het opzoeken en lezen van informatie over adoptie een niet onbelangrijke kanttekening, waar we allen van kunnen leren.

"Ik zou er wel over willen waken om niet alles op je kind te projecteren. Prima om veel dingen te lezen maar zie het kind ook als kind en niet enkel als geadopteerde. Niet denken: 'Oh ja, want hij is geadopteerd.' Het is ook gewoon een kind, en ik ben ook maar gewoon een mens. Het is ook niet de bedoeling dat je de stempel krijgt van 'de geadopteerde'. Ik draag weliswaar een rugzak, een flinke bagage mee, maar ik sta ook volop in het leven, met veel kleur. Volgens de 'normen' zou ik geslaagd zijn: ik heb een goede baan, ik heb een lieve partner, ik ben zelfstandig, ik ben positief. Maar ja, ik voel wel dat ik gevormd ben door afstand en adoptie. Dat heeft niet iedereen, dat gevoel. Maar dat mag er wel zijn, als je dat wil. Mijn moeder heeft nooit gezegd 'dat komt door haar adoptie', nooit! We hebben natuurlijk steeds meer kennis en informatie, maar we moeten er

wel mee oppassen, denk ik, dat we niet al die kennis projecteren op ons als mens.

Tegenwoordig hebben veel mensen een rugzakje: ADHD, Dyslexie of bijvoorbeeld ADD, adoptie. Ik vind dat persoonlijk een beetje schrikbarend. Behandel je door deze stempel op te leggen dan gelijk iemand anders? Wordt zo iemand als 'probleem' gezien? Ik denk dat we daar heel voorzichtig mee moeten zijn. Mag het kind of de volwassene zijn wie die wil zijn? Ruimte en liefde geven en luisteren naar elkaar, zijn de belangrijke zaken die we moeten doorgeven. Ik denk dat we veel te weinig luisteren naar elkaar. Iedereen is heel druk met dingen, maar de empathie en het luisteren naar elkaars verhaal, gevoelens, ervaringen - voor zover iemand dat wil delen - zijn veel belangrijker dan gelijk te zeggen 'dat kind is geadopteerd'. Het kind heeft misschien gedragingen die passen bij dat fenomeen, maar een kind dat niet geadopteerd is, kan óók heimwee hebben, bijvoorbeeld. Ik denk dat we daar heel voorzichtig mee moeten zijn. Meer aandacht geven aan elkaar en écht intens luisteren is belangrijk. En tegelijkertijd is er niets mis mee met kennis opdoen, maar de kennis die we opdoen is belangrijk om op de juiste manier te gebruiken. Dat betekent ook soms de kennis naar de achtergrond schuiven, of eens diep nadenken over wat de kennis kan bijdragen aan je eigen gedrag, zonder dat je gelijk de kennis projecteert op de ander, in dit geval de geadopteerde."

Asha beschrijft mooi in haar boek dat op zoek gaan naar identiteit niet gaat om het invullen van puzzelstukjes, maar om iets te kennen en te doorleven om het te verweven in je verhaal. Voor Asha is het belangrijk om het leven in India van binnenuit te kunnen beleven om haar Indiase identiteit vorm te geven. Maar ook het ontmoeten van haar familie daar, het proberen smeden van een band met hen en ze dan toch allemaal weer moeten verliezen, heeft haar enorm gevormd. Wat familie in je eigen verhaal betekent, blijft voor veel geadopteerden een kwetsbaar iets.

"Toen ik ze vond, bleef ik toch altijd een soort buitenstaander, behalve bij mijn moeder. Maar dat heeft ook even geduurd. Ja, familie blijft altijd heel kwetsbaar voor mij! Ik kan heel goed overweg met mijn mama in Nederland, en had ook een goede band met mijn moeder in India; en zij waren ook sterk verbonden met elkaar. Dat was voor mij heel bijzonder. Ik hoefde nooit te kiezen. Daar is wel een heel proces aan vooraf gegaan. Alle drie hebben we veel pijn en verdriet daarin gekend. 'Het souvenir van afstand en adoptie', noem ik het. Familie is voor mij niet zoals voor veel mensen: 'de familie'. Familie is voor mij meer dan dat. Familie is voor mij ook belangrijke vrienden; ik maak daar geen

onderscheid in. Het is voor mij kwetsend als mensen zeggen 'de familie is er altijd'. Ja, mijn moeder wel, maar 'de familie' dat is voor mij een té groot iets om het allemaal over één kam te scheren. Als mensen zeggen 'familie is er altijd', dan is dat fijn als zij dat voelen; dat is helemaal prima en fijn zelfs voor hen. Ik ben blij voor de ander. Soms doet het ook pijn. Want ik kan dat niet zo zeggen; kón ik het maar zeggen, helaas, maar ik kan het niet. Ik heb daar nu wel een bepaalde... Ik weet niet of het rust is, maar ik heb mij er wel bij neergelegd. Het is zoals het is. Het glas is bij mij altijd halfvol; ik blijf positief, maar het zal altijd wel een pijnplek blijven. Ik laat dat ook toe want als je het niet toelaat, dan word je ziek, dan gaat het niet goed. Tenminste, zo voel ik dat voor mij. Maar het zal altijd zeer kwetsbaar en pijnlijk blijven op een bepaalde manier. Dat hoort bij mijn leven en daar berust ik mij in."

Asha heeft veel meegemaakt en toch blijft ze positief. Die veerkracht raakt me en ik vraag haar wat haar steeds over-eind heeft gehouden. Interessant hierbij is dat ze de 'nature-nurture'-kwestie aanhaalt, iets wat me ook bezighoudt.

ASHA HEEFT VEEL
MEEGEMAAKT EN TOCH BLIJFT
ZE POSITIEF. DIE VEERKRACHT
RAAKT ME

"We komen nu bij het nature-nurture debat uit. Ja, ik ben heel liefdevol opgegroeid bij mijn moeder in Nederland. Wat ik zei: luisteren, aandacht en onvoorwaardelijke liefde zijn heel belangrijk, denk ik. Het kind ook kind laten zijn en laten ontwikkelen zoals past bij dat

kind. Niet die stempel of 'je moet dit', 'je moet dat'; je eigen groei en ontwikkeling mogen doormaken. Het gaat niet om de diploma's, maar of je gelukkig en gezond bent en je eigen leven zelfstandig en onafhankelijk kan leiden. Daarnaast had ik zelf een enorme 'drive' om geen slachtoffer te zijn, maar te kijken in mogelijkheden en niet in beperkingen. Mijn moeder in India had dat ook. Ik denk dus dat het een combinatie is van alles tesamen. Ik ben enorm trots op mijn beide moeders."

Om te eindigen vraag ik wat Asha zelf vindt van adoptie. Hoe zorg je ervoor dat (interlandelijke) adoptie in zo goed mogelijke omstandigheden gebeurt? Welke boodschap wil ze hierover aan ons doorgeven?

"Ik denk dat je het sowieso na een bepaalde leeftijd niet meer moet doen. Adoptie heeft zo'n grote impact, als baby al. Het is onnatuurlijk om een baby uit een ander land in een wildvreemd gezin, wildvreemde cultuur te zetten; alles is anders. Verplaatsing is heftig, daar zijn talloze onderzoeken naar gedaan. Ik denk dat er heel veel besef moet zijn bij de ouders. In mijn generatie waren die informatiekkanalen er niet. Nu zijn die er veel meer. En tegelijk moet je daar ook mee oppassen, dat je je kind wel als kind blijft zien, en niet als stempel of probleem. Maar ik

denk gewoon veel liefde, geduld en aandacht zijn belangrijk, mocht je kiezen voor adoptie. Soms vraag ik mij af of gezinnen dat hebben want ze moeten allemaal werken, ze hebben het veelal druk. En als het dan niet goed gaat, dan heeft het kind het vaak gedaan, dan is het een adoptiekind en niet een 'normaal' kind. Dat vind ik wel eens oneerlijk en heel pijnlijk om te zien; dan heeft het kind de schuld. Een kind geadopteerd uit een ander land, heeft gewoon een flinke rugzak, ongeacht hoe het kind zich ontwikkelt, of het geïnteresseerd is in zijn geboorteland etc. Een kind opvoeden vraagt veel, laat staan een kind dat verplaatst is en alles, maar dan ook écht alles heeft moeten achterlaten!

Alles ja: klimaat, ouders, voorouders, ongeschreven regels, voedsel, prikkels, omgeving. Het zijn vaak de heel kleine dingen waar je je niet van bewust bent, maar ze zitten diepgeworteld in je hele zijn.

Veel liefde, aandacht en veel geduld... Maar dat heeft élk kind nodig. Daar begint het eigenlijk mee, die hele basis. Laat mensen 'gewoon' in hun waarde. Dat is natuurlijk bij een kind dat zich nog moet ontwikkelen veel moeilijker. Als het kind wordt afgestraft omdat het dingen doet vanuit zijn oorspronkelijke cultuur – genetisch - of dingen vraagt, ja...

Wees er voor je kind en laat kinderen vragen stellen, ook al heb je de antwoorden niet. Blijf met je kind in gesprek, in contact, maar vooral: in verbinding. Ik denk dat dat gewoon écht heel belangrijk is.

Ik snap ook wel dat ouders jaloerse gevoelens kunnen hebben, of angst, maar blijf er voor je kind zijn. Je eigen gevoelens wegstoppen heeft ook geen zin want die komen naar boven op de één of andere manier, waardoor je die gaat projecteren op bijvoorbeeld de biologische ouders, de zoektocht of je kind. Dat is ook niet goed. Daarvoor zouden ouders eigenlijk bijna zelf in therapie moeten gaan, als je die gevoelens gaat voelen, of erover praten met (onafhankelijke) mensen. Mijn moeder heeft die gevoelens ook gehad, maar ze heeft die wel onderkend. Ik denk dat dat heel sterk is. Je bent geen robot, als ouder heb je óók gevoelens; we hebben allemaal gevoelens. We moeten daarover praten en ze toelaten. Dan kom je met jezelf in verbinding en kun je verder met de verbintenis met de ander.

En het kind laten zijn wie die wil zijn. Dat hoeft zo moeilijk niet te zijn. Als we onze gevoelens maar meer uiten, meer praten, samen verbinding zoeken en luisteren naar elkaar. Dát is belangrijk. Maar als we het allemaal soms zo druk hebben,

WEES ER VOOR
JE KIND EN LAAT
KINDEREN VRAGEN
STELLEN, OOK AL HEB
JE DE ANTWOORDEN
NIET. BLIJF MET JE
KIND IN GESPREK,
IN CONTACT, MAAR
VOORAL:
IN VERBINDING

waarom willen we dan een kind krijgen of adopteren? Denk goed na waar je aan begint. Je haalt een kind uit een andere wereld, álles is gewoon anders. Waarom willen we zo graag adopteren? Er zijn ook kinderen die hier zorg, aandacht en hulp nodig hebben. Waarom kijken we daar niet naar? De meeste mensen willen - denk ik toch - graag een kind dat ze nog kunnen vormen, maar een kind is al deels gevormd door zijn genen, zijn voorouders. Het is geen onbeschreven blad."

Met deze sterke woorden komt het einde van ons gesprek in zicht. We ronden af en Asha verdwijnt van het scherm. Ik ben onder de indruk van deze moedige dame. Asha spreekt vanuit haar hart en vanuit de ervaringen die haar gevormd hebben. Ze stelt de dingen in vraag vanuit haar achtergrond en beleving en kaatst het naar mij terug. Ik heb stof tot nadenken en wil alles wat laten bezinken.

Terwijl ik mijn computer uitzet, zinderen Asha's woorden na in mijn hoofd: kinderen in hun waarde laten, liefde, verbinding, geduld, luisteren en tijd, veel tijd. Ik denk dat ik nu eerst wat tijd ga doorbrengen met mijn kinderen

Ik kreeg als afsluiter nog een laatste zinnetje cadeau van Asha. Het komt uit het lied 'Beautiful' van Marillion, geschreven door Steve Hogarth, de zanger van Marillion.

"Black, white, red, gold, and brown

We're stuck in this world

Nowhere to go

Turnin' around

What are you so afraid of?

Show us what you're made of

Be yourself and be beautiful

Beautiful"

Hogarth, S. (1996). Beautiful. [opgenomen door Marillion]. Op *Afraid of Sunlight*. [cd]. Aylesbury: Racket records.

Verslag door Laetitia Lebbe

**MEER WETEN OVER DE STICHTING "AARA FOUNDATION", OPGERICHT DOOR ASHA?
KIJK OP WWW.AARAFUNDATION.COM OF LEES ER HIERONDER MEER OVER.**

Aara is een Hindi meisjesnaam die betekent: licht brengen. Aara steunt kinderen door bij te dragen aan gelijke onderwijskansen en werkt mee aan het versterken van de positie van vrouwen in India.

In India is onderwijs niet voor iedereen weggelegd. Bovendien zijn de omstandigheden waarin kinderen les krijgen soms schrikbarend: op veel scholen is de hygiëne vaak slecht, is een lunch niet vanzelfsprekend en zijn studiematerialen soms beperkt of zelfs niet voorhanden.

Vrouwen in India hebben over het algemeen minder kansen dan mannen om zich te ontwikkelen. Verkrachtingen, gedwongen prostitutie en kindhuwelijken vinden op grote schaal plaats. Er is een tekort aan meisjes omdat mannen meer gewild zijn. Dit hangt samen met de bruidsschat die officieel is afgeschaft maar nog steeds in stand wordt gehouden. De ouders van de bruid moeten een flinke som geld en middelen overhandigen aan de toekomstige schoonfamilie. Om deze reden wensen veel Indiase families liever een zoon dan een dochter.

Met onze activiteiten dragen we bij aan een stukje licht en hoop voor kinderen en vrouwen in India.

Het Nederlandse bestuur van Stichting Aara werkt geheel op basis van vrijwilligheid.

Onze visie? Iedereen verdient een gelijkwaardig bestaan, een bestaan waar ontwikkeling en groei mogelijk zijn. Aara wil bijdragen aan het creëren van kansen voor kinderen en vrouwen waarbij aandacht is voor gelijkwaardigheid en ruimte is voor diversiteit.

Onderwijs

Aara levert een bijdrage aan het creëren van gelijke kansen op onderwijs voor kinderen. Wij doen dit door aan te sluiten bij lokale projecten in India. Aara ondersteunt nu zes kinderen die les krijgen in de sloppenwijk in Delhi. Zij krijgen zes dagen per week onderwijs, lesmateriaal, eten en drinken. Tevens initiëren we als stichting eigen activiteiten zoals een museumbezoek, kerstuitjes en picknicks.

Wil je een kind ondersteunen? Dat kan al voor € 25 per maand.

Positie van de vrouw

Aara steunt lokale organisaties in India die zich inzetten voor mensenrechten, speciaal voor vrouwen en meisjes. Voorbeelden zijn: het redden van meisjes die gedwongen worden om in de prostitutie te werken, kinderhandel en verkrachtingen. Aara ondersteunt deze vrouwen en meisjes door aan te sluiten bij lokale projecten in India. Denk aan: psychologische begeleiding, onderwijs en trainingen in zelfredzaamheid. Tevens worden jongens getraind in gender gelijkheid, zodat ook zij leren dat vrouwen en mannen dezelfde rechten hebben. We initiëren als stichting ook eigen activiteiten zoals een bioscoopbezoek, stedentrip, picknicks en workshops.

Wil je een vrouw helpen, zodat zij een zelfredzaamheidsstraining kan volgen, dan kan dat voor 1 jaar voor € 10 per maand.

Duurzame ondersteuning

De organisatie van Aara richt zich op duurzame ondersteuning. We voeren onze activiteiten uit met lokale NGO-partners. Aara werkt in Delhi met de NGO "TARA Projects", Trade Alternative Reform Action.

ER IS EEN TEKORT AAN
MEISJES OMDAT MANNEN
MEER GEWILD ZIJN.

DE OUDERS VAN DE
BRUID MOETEN EEN
FLINKE SOM GELD EN
MIDDELEN OVERHANDIGEN
AAN DE TOEKOMSTIGE
SCHOONFAMILIE